

РОЛЬ СІМ'Ї В РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ ДИТИНИ

Фізичне, психічне та інтелектуальне виховання дитини починається в ранньому дитинстві. Усі навички, в тому числі правильного мовлення, формуються в сім'ї. Мовлення дитини формується на прикладі мовлення рідних та близьких їй людей: матері, батька, дідуся, бабусі, старших сестер та братів. Існує думка про те, що мовлення дитини розвивається самостійно, без спеціального втручання та допомоги дорослих, начебто дитина сама, поступово оволодіває правильною вимовою. Насправді ж, невтручання в процес формування дитячого мовлення, майже завжди стає причиною відставання в розвитку. Мовленнєві недоліки, що з'явилися в дитинстві, з великими труднощами переборюються в наступні роки. Саме тому важливо, щоб у родині були створені умови для формування мовлення дитини, починаючи з раннього віку. Дуже важливо, щоб маля чуло правильне, чітке мовлення, на прикладі якого формуватиметься його особисте.

Недоречно і навіть небажано говорити з малюком його ж мовою, повторюючи спотворені слова (дитина часто чує «диви» замість «дивись», «маєнький» замість «маленький», «мольоцько» — «молочко» тощо), це може гальмувати розвиток мовлення.

Особливо чітко потрібно вимовляти незнайомі, нові для дитини, а також багатоскладові слова. Звертаючись безпосередньо до дитини, ви спонукаєте її до відповіді, а вона уважно прислухається до вашого мовлення.

Батьки повинні дитину дивитися хто говорить, тоді вона перейме правильну

Звертаючись до дитини, ви спонукаєте її до відповіді, а вона уважно прислухається до вашого мовлення.

привчати дитину дивитися на того, хто говорить, тоді вона перейме правильну артикуляцію.

ПРИЧИНИ ЗАТРИМКИ МОВЛЕННЯ

ПЕРША ПРИЧИНА.

Домінування процесу розуміння мовлення співрозмовників пригнічує процес активної мовленнєвої діяльності дитини. Вона здатна показати рукою, вказати поглядом, поворотом голови безліч речей, про які її запитують, правильно виконати вказівки дорослого. А той очікує від неї появи перших слів, покладаючись на те, що вона розуміє їх, і не переймаючись потребою створення ситуацій предметної дії. Коли малюк активний у різних життєвих проявах, зацікавлено та з розумінням слухає дорослого, то зрештою він заговорить. Це, найімовірніше, буде «прорив» мовленнєвої активності, що приємно здивує тих, хто поруч із ним.

ДРУГА ПРИЧИНА.

Етапи оволодіння дитиною словами-назвами тривалий час є незмінним. Дорослі просто називають предмети та об'єкти, які викликають у неї інтерес, і зовсім не пояснюють їхніх ознак та властивостей, не показують, як можна діяти з ними. Розповіді, бесіди, читання творів художньої літератури, спільні ігри з малюком лише поодинокі.

ТРЕТЯ ПРИЧИНА.

Батьки вважають, що прояви їхньої любові забезпечать повноцінний мовленнєвий розвиток дитини, і вживають лагідні слова до неї протягом перших двох років. Вони не усвідомлюють, що суто емоційне спілкування (як вид діяльності) має домінувати значно коротший проміжок часу.

ЧЕТВЕРТА ПРИЧИНА.

Велика кількість іграшок, яких у захоплює її. Дитині досить маніпулювання ними, причому лише звукову активність. дорослі, вважаючи, що малюк уже бавитися сам, не набридає їм, і що з неодмінно вийдуть слова.

дитини стає дедалі більше, звичайного вона проявляє. Задоволені її здатний окремих звуків

ПРИЧИНИ ЗАТРИМКИ МОВЛЕННЯ

П'ЯТА ПРИЧИНА.

Поява дитячих слів — цілком закономірний процес. Дитина ще не здатна вимовити слово так, як воно звучить в устах дорослого. Розвиненість м'язів її артикуляційного апарата ще не досконала, що й призводить до спотворення, заміни, пропусків звуків. Дитячий же варіант слова розчулює, захоплює дорослих і вони, щоб продовжити свій емоційний стан чи викликати таку саму втіху у знайомих чи родичів, вживають це слово у власному мовленні. Тож дитина має спотворений зразок для наслідування і не відчуває потреби в удосконаленні своєї звуковимови.

ШОСТА ПРИЧИНА.

«Зчитуючи» жести, звукокомплекти, міміку дитини, батьки розуміють усе це й ураз задовольняють її потреби. Отже, для неї не актуалізується потреба докласти мовленнєвих зусиль.

СЬОМА ПРИЧИНА.

Дорослі переважно доглядають за малюком, а мовленнєвому спілкуванню з ним не надають належного значення та ваги. Його голосові реакції залишаються поза увагою й без відповіді, стимулу до їх активізації та розвитку немає. Отже, збіднене мовленнєве середовище перешкоджає мовленнєвому зростанню дитини. Але ж вона не має іншого способу навчитися говорити, як лише наслідуючи мовлення дорослих.

